

Húsvét 6. vasárnapja

Jn 14,23–29

„Békességet hagyok rátok”

Az Ószövetségben a „salom”, a béke szó, annyira gazdag tartalmú, hogy a magyar fordítás 25 különböző kifejezéssel fordítja le. Alapjelentése személyes jólét, boldogság, boldogulás, de mindezt jelenti a közösség számára is. A béke két fél rendezett viszonyával kezdődik, mind emberi vonatkozásban, mind Isten és ember vonatkozásában. A béke ellentéte nem pusztán a háború, hanem mindaz, ami megzavarja a két fél, tehát Isten és ember viszonyát. A béke állapota az élethez szükséges javak meglétét jelenti, de a veszélyeztetettség érzés megszűnését is. Ezért az alvás vagy a halál is jelenthet békét, mert itt is megszűnik a veszélyérzet. Ezt az állapotot azonban nem az ember szerzi meg magának, hanem Isten ajándékozta meg vele az embert. Isten áldásának része a béke, ezért köszöntik egymást az emberek ezzel a jókívánsággal: „Béke veled!”

Isten és ember közötti zavartalan béke feltétele és alapja a szövetség. Megszegése mindig megzavarja az Isten és ember közötti békét. Erre figyelmeztettek a próféták, amikor a szövetség érdekében fölléptek, és mindig ezt akarták helyreállítani. A fogság utáni próféciákban visszatérő motívum a béke jövődőlése, amely szinte azonos az üdvösség ígérétevel. Ennek a végső békességnek a helyreállítását végzi a Messiás, aki ilyen értelemben a béke követe. Az ő általa közvetített béke nem időleges, hanem örökké fog tartani.

Az Újszövetségben Pál leveleiben találunk legtöbb utalást a békére. Az újszövetségi béke fogalom a görög „eiréné” lényegében a héber „salom” teljes jelentésárnyalatát megtartotta.

Krisztus által adott béke azonban lényegesen különbözik az emberek, vagy a „világ” által adott békétől. Az ő békéje, az engesztelés által kiárad mind a földre, mind pedig az égre. Krisztus békéjének alapja az Isten országa, amely személyében jelent meg a földön. Aki Krisztus békéjét elnyeri, az részesedik az új teremtésben, az olyan emberi állapotba kerül, amely átrendezi az emberi viszonyokat. Ne feledjük el, Isten országa igazságosság, békesség és a Szentlélekben való öröm.

Korunk nagy dilemmáját foglalja össze szellemesen a II. világháborút átélt Churchill: „Akik képesek megnyerni a háborút, ritkán

hoznak létre jó békét, akik jó békét tudnának kötni, sose győznek a háborúban.” Talán ez a cinizmustól sem mentes politikus mégsem felejtette el teljesen, hogy a béke eredetileg nem politikai fogalom, megteremtése nem katonai vagy politikai kérdés csupán. Azóta a politikusok önbizalma megnőtt, bölcsessége pedig megfogyatkozott. A világháborúkat lezáró politikusok azt gondolták, ők a győztesek követeként, az élők megbízásából köthetnek olyan megállapodásokat, amelyek figyelmen kívül hagyják a legyőzöttek és a holtak érzelmeit. Megkötötték a politikailag kötelezőnek tekintett béke megállapodásaikat, amelyben figyelmen kívül hagyták az igazságosságot, a legyőzöttek érzéseit, és a halottakat. Nem is lett béke a népek között sem Trianon, sem Jalta, sem Helsinki után. Ezért azonban mindig másokat okolnak, soha sem a béke megkötőit, akik szeretnek Isten követeként fellépni, pedig csak a maguk érdekeit képviselték.

A békét nem biztosíthatja a világnak egyetlen politikai szerződés sem, egyetlen gazdasági megállapodás sem, amely az erőre és a gazdasági hatalommal rendelkezők előnyeinek megtartására irányul. Csak az a béke-megállapodás működik, amelyet egyre többen éreznek igazságosnak. Mi emberek csak akkor közvetíthetjük a békét, ha tudjuk, hogy az biztosítja az élet feltételeit, ha annak a nyugalomnak a helyreállítására törekszik, amelyet az Istennel kötött szövetség a 10 parancs pontjaiba már régen belefoglalt. Ennek megsértésével nem lehet tartós békét teremteni.

Szomorú imádság

Urunk!

*Nyugtalan a szívünk, ha elmeneteledről beszélsz,
s te azt mondod: „Ne nyugtalankodjék szívetek!”*

*Tele vagyunk félelemmel, ha arra gondolunk, mi lesz, ha
már nem leszel velünk,
s te azt mondod: „Ne féljete!”*

*Szomorúság és fájdalom van bennünk,
s te azt mondod, az Atya Vigasztalót küld nekünk.*

*Zavartak és zaklatottak vagyunk,
s te azt mondd: „Békét hagyok rátok, az én békémet adom
nektek!”*

Köszönjük, Urunk!

Szükségünk van rá!

Amen.